

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 002888 17 Кж 2
Бања Лука, 14.02.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог А.Л., због кривичних дјела убиства из члана 148. став 1. и недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама оптуженог и његовог браниоца, адвоката Н.М. из С., изјављеним против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002888 16 К од 15.11.2016. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранка Милошевић, оптужени и његов бранилац, донио је дана 14.02.2017. године,

ПРЕСУДУ

Уважавају се жалбе оптуженог А.Л. и његовог браниоца, преиначава пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002888 16 К од 15.11.2016. године, у правној оцјени дјела и одлуци о кривичној санкцији, тако што се радње из изреке те пресуде, за које је оптужени оглашен кривим, квалификују као кривично дјело убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, и за то дјело осуђује на казну затвора у трајању од 11 (једанаест) година, у коју се урачунава вријеме проведено у притвору од 12.11.2015. године, па надаље.

У преосталом дијелу, који се односи на одлуку о одузимању предмета, трошкова кривичног поступка и имовинскоправног захтјева, првостепена пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002888 16 К од 15.11.2016. године, оглашен је кривим оптужени А.Л., због стицаја кривичних дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 11 (једанаест) година и 6 (шест) мјесеци и недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. истог Закона, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) мјесеци, па је, примјеном члана 42. став 2. тачка 2. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година. На основу члана 44. став 1. КЗ РС, у изречену јединствену казну затвора, урачунато је вријеме проведено у притвору од 12.11.2015. године, па

надаље. На основу члана 62. КЗ РС, од оптуженог је одузет пиштољ марке ЦЗ М70, калибра 7,65, фабричког броја ..., те муниција, у количини и по калибру, како је то прецизирано у изреци те пресуде. На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да накнади дјелимично трошкове кривичног поступка у износу од 2.280 КМ. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећена Јасмина Буква, са имовинскоправним захтјевом, упућена је на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили оптужени и његов бранилац, адвокат Н.М. из С.

Оптужени је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те одлуке о кривичној санкцији и трошковима поступка, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији и одлуке о трошковима кривичног поступка.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, како наводи, погрешне примјене материјалног права, те одлуке о казни, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У писмено поднесеном одговору на жалбу, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, окружни јавни тужилац из Источног Сарајева је предложио да се жалбе одбију, као неосноване.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог је изложио жалбе, остајући код приговора и приједлога. Републички јавни тужилац Бранка Милошевић је изложила одговор на жалбу окружног јавног тужиоца из Бање Луке, и исти подржала.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе браниоца оптуженог, којима се указује на повреду права на одбрану и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Наиме, право суда да одбије извођење понуђеног доказа, када оцјени да је непотребан и закључи да чињенице које странке или бранилац желе да докажу, немају значај за предмет, садржано је у одредби члана 278. став 2. ЗКП РС. Међутим, то дискреционо право је ограничено обавезом суда да, у смислу члана 304. став 7. ЗКП РС, у образложењу пресуде наведе разлоге због којих је одлучио да не прихвати поједине доказне приједлоге.

У конкретном случају, у побијаној пресуди је дато образложење, у смислу цитиране законске одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, из којих разлога није уважен

доказни приједлог одбране за ново, неуропсихијатријско вјештачење оптуженог, ради чега су без основа наведени приговори о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Ваљаност тако датих разлога овај суд је испитао у оквиру жалбеног приговора којима се оспорава правилност и потпуност чињеничне основе побијане пресуде.

Надаље, у образложењу побијане пресуде, дата је детаљна анализа и оцјена налаза вјештака одбране, др Зорице Лазаревић, у повезаности са другим доказима, првенствено исказом оптуженог и свједока Јасмине Букве, те налазима вјештака балистичке и медицинске струке, на начин како то захтјева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

Правилност такве оцјене и ваљаност датих разлога се не може оспорити жалбеним приговорима браниоца оптуженог, посебно када се има у виду да је закључак о душевном здрављу оптуженог и његовој способности да схвати значај дјела и управља својим поступцима, у вријеме извршења дјела, вјештак одбране др З.Л. засновала, не само на утврђеној концентарцији алкохола у крви, како то потенцира жалба браниоца оптуженог у оспоравању правилности утврђења ове одлучне чињенице, већ и других параметара, које је вјештак изложила у свом налазу и мишљењу, те у условима непосредности на главном претресу. Чињеница да је оптужени у цјелости репродуковао инкриминисани догађај, са аспекта његове свијести о дјелу, да се не ради о токсикоманском овиснику са симптомима на соматском и менталном плану, и по оцјени овог суда, су кључни параметри, који су правилно опредјелили првостепени суд да налаз вјештака одбране др Лазаревић прихвати као ваљан и потпун за утврђење урачунљивости оптуженог у вријеме извршења дјела (смањена али не и битно), као одлучне чињенице.

О томе су дати ваљани разлози у побијаној пресуди, које овај суд прихвата у цјелости, као и разлози у погледу значаја новог вјештачења, по вјештаку неуропсихијатру А.К. из С., које је одбрана предложила на главном претресу (дана 28.9.2016. године) и на чему је истрајавала у жалби.

Овај суд је испитао и жалбене приговоре, којима се оспорава правилност оцјене спроведених доказа, па слиједом тога и правилност чињеничне основе побијане пресуде, налазећи да ти приговори нису основани.

Анализом и оцјеном спроведених доказа оптужбе и одбране, појединачно и у међусобној повезаности, на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, првостепени суд је потпуно и правилни утврдио чињенично стање и извео правилан закључак да је оптужени, критичног дана, на начин описан у изреци побијане пресуде, лишио живота оштећеног М.Б., и тиме починио кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС.

Такав закључак је резултат правилне оцјене исказа свједока, Ј.Б., супруге оштећеног, која се налазили у непосредној близини оптуженог и оштећеног и која је на детаљан начин изнијела све одлучне чињенице у динамици критичног догађаја, и околностима лишења живота оштећеног. Њен исказ, са аспекта положаја тијела оштећеног и оптуженог у моменту испалења хитаца из пиштоља, њихове међусобне удаљености, понашања оптуженог непосредно прије и послје извршења дјела, у потпуности је потврђен налазима вјештака медицинске и форензичке струке, чији садржај је детаљно изнесен у побијаној пресуди и оцијењен у међусобној повезаности са другим доказима, првенствено исказом оптуженог, са датим ваљаним разлозима у оцјени његове вјеродостојности у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, у оном дијелу у којем је измијењен (у истрази и на главном претресу).

Слиједом наведеног, овај суд налази, да је на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС.

Међутим, према чињеничном опису радње извршења из изреке побијане пресуде, оптужени је дана 12.11.2015. године око 16,00 сати, у мјесту П., општина С., у намјери да лиши живота, М.Б. у истог на удаљености од око 1,5 метара, из пиштоља марке ЦЗ М-70 фабричког броја ..., калибра 7,65 мм, испалио два хица, од којег га је један хитац погодио у стомак, те му нанио тешке, по живот опасне тјелесне повреде у виду опсежних повреда зида желуца, гуштераче и лијевог бубрега са крварењима, након чега се удаљио са лица мјеста, а оштећени М.Б., усљед задобивених повреда умро у УКЦС, Клиника за ... дана 22.11.2015. године.

Наведене радње су, у побијаној пресуди, квалификоване као стицај кривичних дјела убиства из члана 148. став 1. и недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС.

Међутим, по оцјени овог суда, у наведеном чињеничном опису дјела, нису садржани битни елементи бића кривичног дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС, како се то, основано, указује у жалби оптуженог.

Радња извршења кривичног дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС, алтернативно је одређена, тако да дјело врши онај ко неовлашћено изради, држи, прода, набави, унесе или изнесе из земље оружје (ватрено, хемијско, биолошко, нуклеарно), муницију или експлозивне материје, чија израда, набављање, ношење, продаја или држање, грађанима уопште није дозвољено.

У односу на ватрено оружје којим је извршено кривично дјело убиство из члана 148. став 1. КЗ РС (пиштоља марке ЦЗ М-70 фабричког броја ..., калибра 7,65 мм), које је наведено у изреци побијане пресуде, не постоје ограничења или забрана у

држању, ношењу, набављању, продаји, у смислу члана 7. Закона о оружју и муницији („Службени гласник Републике Српске“, број 70/07, са измјенама, који је био на снази у вријеме извршења дјела), па тиме ни битних елемената кривичног дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС. Надаље, у изреци побијане пресуде, није садржан нити опис неовлашћеног ношења ватреног оружја чије је набављање грађанима дозвољено (нема оружни лист, односно дозволу за држање оружја), као битног елемента бића блажег облика конкретног кривичног дјела, из става 6. члана 399. КЗ РС (иако се образложење побијане пресуде, страна 12. пасус 3. односи на овај облик ивршења предметног кривичног дјела).

Сходно наведеном, овај суд налази да, у чињеничном опису радње извршења из изреке побијане пресуде, нема стицаја кривичних дјела убиства из члана 148. став 1. и недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС, за које је том пресудом оптужени оглашен кривим и да такав чињенични опис, одражава само битне елементе бића кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. КЗ РС.

Ради тога је овај суд уважио жалбе оптуженог А.Л. и његовог браниоца, преиначио побијану пресуду, у правној оцјени дјела, тако да је радње из изреке те пресуде, за које је оптужени оглашен кривим, квалификовао као кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС.

У оквиру општих правила о одмјеравању казне, у смислу одредбе члана 37. став 1. КЗ РС, правилно су утврђене и образложене олакшавајуће и отежавајуће околности које су од значаја за висину казне, прописане за кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС (казна затвора најмање 5 година). Испитујући побијану пресуду у одлуци о кривичној санкцији, у односу на ово кривично дјело, овај суд налази да су аргументи из жалби оптуженог и његовог браниоца, основани и да се, са мањом мјером казне од оне која је утврђена побијаном пресудом, може остварити сврха кажњавања, у генералном и специјалном облику.

Ради тога је, овај суд, уважавањем жалби оптуженог и његовог браниоца, преиначио побијану пресуду у одлуци о кривичној санкцији и оптуженог осудио на казну затвора у трајању од 11 (једанаест) година за кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС, за које је оглашен кривим том пресудом, која мјера казне је довољна и потребна у циљу сврхе кажњавања из члана 28. КЗ РС.

Имајући у виду, да је оптужени побијаном пресудом, обавезан да накнади дјелимично трошкове кривичног поступка, и да је доносићи такву одлуку првостепени суд већ примјенио одредбу члана 99. став 4. ЗКП, при томе цијенећи личне и породичне прилике оптуженог (а које се поново износе у жалби оптуженог), овај суд налази, да висина тих трошкова одређена у побијаној пресуди, не представља износ чијим плаћањем би било доведено у питање издржавање оптуженог или лица које је дужан издржавати.

У преосталом дијелу, који се односи на одлуку о одузимању предмета, трошкова кривичног поступка и имовинскоправног захтјева, првостепена пресуда је остала неизмијењена.

На основу наведеног и примјеном члана 328. став 1. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић